

loven. Jeg kan ikke se, at dette Forslag skulde være noget saa Uhyre, og derfor har det gjort mig overmaade ondt, at den høitærede Minister har udtalt sig saa skarpt imod det. Da jeg ved første Behandling drog dette Spørgsmaal frem, havde jeg tilvisse ingen Tanke om, at det af den høitærede Minister vilde blive modtaget med en saa decideret Modstand, jeg havde ingen Tanke derom, ikke alene af den Grund, at jeg skal give ham den Anerkjendelse, at han i hele det kirkelige Lovgivningssvæsen har været saa overordentlig liberal en Mand og i Anvendelsen af Lovgivningen været saa human, mild og imødekommende, som han vel kunde; men ogsaa fordi jeg ikke kan tro, at dette Forslag er saa aldeles ukjendt indenfor Ministerens egen Kreds; thi som bekjendt har den høitærede Krigsminister i Kirkekommissionen sagt det, der var meget værre, idet han har ytret, at „det var hans Døstte, at der i denne Henseende maatte blive givet en saa stor Frihed som mulig, og navnlig haabede han, at hvor der i et Pastorat var oprettet en Valgmenighed med en kongelig bekliftet Præst, denne maatte erholde Ret til at benytte Kirken paa de Tider, hvor den ikke blev benyttet af Sognemenigheden“; og den høitærede Krigsminister har gjentaget paa et senere Stadium af denne Sag, at „han endvidere kunde ønske, at der blev aabnet Valgmenighederne en betinget Udgang til at benytte Sognetirkerne, og at de erholdt Ret til at faae andre end tjenstledige Præster bekliftede til Præster.“

Sdet jeg slutter hermed, maa jeg paa Sagens nuværende Stadium anbefale Slutningen af § 5 til det høitærede Things Vedtagelse, forbeholdende mig selv den samme Ret, som et æret Medlem før sagde, til paa et senere Stadium at kunne træde tilbage, hvis det er nødvendigt, for at Loven skal udfomme.

Ordføreren: Den sidste ærede Taler har jo gjort mig det meget let at komme over det, der saae ud til at skulle blive et Hovedpunkt; men der er dog adskillige andre

Punkter, jeg maa tillade mig at omtale, da jeg udtrykkelig forbeholdt mig at komme tilbage til Endringsforslagene, naar de vare begrundede af Forslagsstillerne, og blandt de Forslag, jeg saaledes maa imødegaa, er der ogsaa nogle, der ere stillede af den sidste ærede Taler. Han har under Nr. 3 tilligemed et Par andre ærede Medlemmer af Udvalget stillet et Forslag om, at „eet eller flere Medlemmer“ skulde forandres til „nogle Medlemmer“. Det er naturligvis, som han selv forklarede, kun en Udvidelse fra een til to, og det har jo for saa vidt ikke stort at sige. Vi have blot fundet, at der ikke var Grund til her at fravige, hvad der var forelagt og vedtaget i Kirkekommissionen. So mere man forandrer dette Udtryk til et mere bestemt Tal, desto større Tryk vil man i Grunden lægge paa Præsten. Det ærede Medlem ansøgte som Exempel, at der kunde være En i en Menighed, der stod i en fuldstændig Modstætning til hele den øvrige Menighed, og det kunde være ham, som begjærede Kirken udlaaant til en anden Præst. Jeg tror imidlertid, at i et saadant Tilfælde vilde Præsten ikke blot have den fulde juridiske Styrke, som han faar ved denne Lov, men ogsaa fuld moralsk Styrke igjennem Menigheden til at negte Brugten, og har han ikke det, saa ser jeg ikke, at det enten kan hjælpe ham eller kan gjøre Brugten af Kirken mere berettiget, at denne ene Mand faar en anden med til at fremsætte Begjæringen, thi det vil dog i Virkeligheden sjældent være vanskeligt at blive to om et saadant Andragende. Vi tro altsaa, at Forslaget i og for sig ikke har stort at sige, og at der derfor ikke er Grund til at fravige, hvad der tidligere har staaet, men paa den anden Side kunne vi jo heller ikke have Noget imod, hvis Thinget maatte ønske det, at Forslaget vedtages. Med Hensyn til det andet Udtryk, som det ærede Medlem har foreslaet skulde gaa ud, nemlig Udtrykket „Sognemenigheden“, da har jo saavel det ærede Medlem for Kjøbenhavn 7de